úks neljaaastane laps oue peält ärra, kes wannematte ainus laps olli. Koer haukus oue peäl, ja laps olli toast joosnud sedda waatma, ilma et wannemat sedda ollid tähhele pañnud. Paari tuñni pärrast leidsid tedda waia ollewad, hakkasid otsima ja otsisid kissendades ja hüüdes öhtoni keikis paikus tedda takka. Agga mis ärra olli, olli laps! Häddas jooksid nüüd moisa, abbi seält palluma. Issa nuttis kibbedaste, ja kaewas last takka, emma südda olli kurbdussest katkend, ja ei leidnud rahho kussagil. Moisa-wannemattel olli halle meel, ja kohhe teisel hommikul warra, sadeti keik teomehhed wälja, sedda ärrakaddunud last möda metsi ja möda soud, seäl ümberkaudo otsima. Kül otsisid need, kül moisa polest sunniti peäle, ja kulati järrel, agga ei

ei siiski sedda last leitud; ja jubba iggaüks arwas, et ta ehk olli jökke ärrauppund, ehk mu wisil otsa sanud. Siiski temma weel ellas, ja Jummal, kes ka wäeti lapse hädda tuñneb ja nääb, olli tedda immel wisil hoidnud. Neljandamal päwal pärrast sedda, kui ta olli ärrakaddunud, näggi tedda üks teine perremees, kes pole pennikoorma maad seält ärra olli, kus wannemad ellasid, teine poolt jögge waewa wisil kahwatand köndiwad. Ta läks kohhe, töi tedda seält ärra, ja wiis tedda wannematte kätte. Pallest ja kättest olli ta hopis urmseks kistud, ja ei ükski woinud essiteks moista, kust se olli tulnud. Ni pea, kui nüüd pissut tedda ollid sojotanud ja melitanud, küssisid wannemad ta käest, kus ta need kaks päwa, ja kolm ööd olli olnud, ja kuida ta

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 28